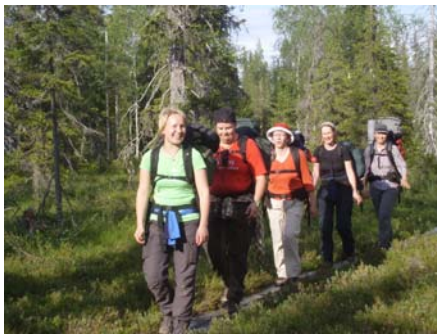

Naistoimikunnan vaellusviikonloppu Syötteen kansallispuistossa 10.– 12.7.2009

Vuotuinen naistoimikunnan ohjelmallinen kokoontuminen pidettiin tällä kertaa Syötteen kansallispuistossa vaelluksen merkeissä. Mukaan lähti – ja perille pääsi – seitsemän osallistujaa.

Porukan ensimmäinen erä saapui Ukonvaaran infopisteelle alkuillasta ja lähti vaeltamaan kohti Rytitupaa, 2,5 km:n päässä sijaitsevaa ensimmäistä siider...nestetankkauspaikkaa ja siitä 5 km:n päässä sijaitsevaa Peurolammen laavua.

Joukkueen viimeinen mohikaani (allekirjoittanut) ehti samaiselle info - pisteelle vasta kauniin kesäillanauringon saattelemana ja sai todellista infoa ja evästä matkansa saateeksi...

Mikäpä oli vaellukselle lähteä kun metsässä ikänsä rymynneet, kokeneet johtajattaret Oili ja Anneli hankkivat ruuat ja keittovehkeet ja rahtasivat vielä mukana ensimmäisen yön tilavan majapaikankin.

Majapaikan pystytys oli - nähdäkseni – onnistunut varsin mallikkaasti, sillä kotatelta oli pystyssä vielä aamullakin. Allekirjoittanut lähestyi Peurolampea vähän ennen puoltayötä ja kuinka ollakaan pitkin lammen pintaa kiiri komea kutsuhuuto "TÄNNE PÄIN!!!!". Tosin naiset eivät olleet edes nähneet tulijaa, vaan sattumanvaraisesti

arvioineet kutsuhuudon ajan olevan oikea. Kutsuhuudosta huolimatta naistoimikunnan ensikertalaista hieman jännitti yhtä lukuun ottamatta uusien tuttavuuksien tapaaminen. Mutta kuten arvata saattaa, naiset olivat rentoja (johtui varmaan patikoinnista) ja meininki samanmoista joten joukkoon oli varsin helppo liittyä. Siihen liittymisestä vielä sen verran, että matkan edetessä ryhmän paikkajako alkoi muotoutua: mukana oli pari johtajatarta, pari rinsessaa, kunniajäsen ja varsinainen jäsen, joten ensikertalaiselle jäi koejäsenen paikka. Mielenkiintoa herätti erityisesti rinsessaksi nimettyjen taustalla olleet edesottamukset, jotka kyllä vielä jäivät hieman hämärän peittoon, mutta kirjoittivat kyllä asianomaisissa kyyneliin asti johtaneet naurut. Ehkäpä asia selviää tulevina vuosina.

Lauantaiamuna, vaihtelevien unenlahjojen jälkeen heräiltiin kello

viiden ja yhdeksän välillä. Varhaisimpia herääjiä tervehti kaunis näky kun usva peitti lammen pinnan aamuaurion kellertävässä loisteessa. Ei hullumpi paikka heräämiseen ja aamupalan syömiseen. Aamupala; kahvia, teetä, puuroa, leipää ja pullaa, siivitti meitä lauantain 12 km:n patikkaosuudelle ja kohti Ahmatupaa.

Klo 10 lähdettiin ylämäkeä reippain mielin ja hirviloikkaa ...joka tosin muuttui alle 100 m:n päässä lähinnä kiipeämisvaihteeksi...onneksi. Sää oli mitä parhain pilvipouta ja lämmintä parinkymmenen asteen tienoilla, puseron ulkopuolella.

Jaaskamovaaralle päästiin kuin päästiinkin. Tosin polun suuntautumista vuoroin ylös ja alas epäiltiin jonkun huonoksi huumorintajuksi, reitinlaatijoiden pakoksi saada opaskyltteihin merkityt kilometrit täyteen tai yksinkertaisesti MIESTEN tekemiksi. Totuus lienee löydettävissä lähempää vaeltajien kunnosta.

Kaiken kaikkiaan hyttysiä oli varsin vähän tai ainakin siedettävästi, lukuun ottamatta Lomaojan laavua jossa lauantain lounastauko pidettiin. Lieneekö kunnan hetteikkö laavun lähellä saanut siipiveikot sikiämään, mutta köykäisillä kynsitulilla saatiin savua sen verran aikaiseksi että

selvittiin ilman suurempaa paniikinomaista huitomista.

Lomaojan lounaspaikalta matka jatkui kohti Ahmakallion näköalatornia ja näköalapaikalle päästökseen edessä oli sievoinen nousu. Pienen puron ylittämiseksi oli reittiin tehty meidän mielestämme turha mutka, joten ei kuin oikaisemaan! Kiipeämistä mustikkavarvikossa (harmi – ei vielä mustikoita) riitti ja aikanaan polkukin osui kohdalle. Sitä pitkin jatkettiin ylös (jaa taas välillä alas) päin. Alueella sijaitsee hienoja ja välillä hankaliakin geologisia polkuja. Kiviesiintymistä oli opastauluja reitin varrella ja hieman meinasi huoli hiipiä puseroon, kun yhdessä taulussa kerrottiin esiintymän olevan aitoa jalokiveä ja ei voitu olla aivan varmoja kuinka rinsessat tähän reagoivat. Onneksemme heille ei tullut pakottavaa tarvetta alkaa halailemaan

jalokiviä vaan yhdessä tuumin rymyttiin polkuja eteenpäin.

Näköalatornista avautui hienot maisemat Syötteen kansallispuiston yli, joten eipä terassi tästä paljon parane.

Lauantai-illan majapaikkaa kohden mentiin saunasta ja päivällisestä haaveillen. Ehkäpä matkantekoa siivitti myös päätös rinkkojen keventämisestä

niiden nestelastia vähentämällä. Varsin mäkisen 12 km:n osuuden jälkeen jalat tuntuivat lähinnä metrisiltä koivuhaloilta kun rinkat heitettiin(hah) selästä ja kannettiin vesiä alhaalla sijaitsevasta purosta.

Varaustuvan naapurissa on autiotupa, josta varsin pian saapumisemme jälkeen lähti hieman paniikinomaisesti liikkeelle kaksi Oululaista maastopyöräilijää. Paniikkia kuvanee se että valittuaan suunnan johon menivät, he tulivat pian takaisin ja lähtivät eri suuntaan. Jatkuva naurunremakka saattoi kyllä hieman häiritä heidän luonnonrauhaa – mene tiedä. Saattoi se kyllä olla mukana tullut ominaishajukin joka karkotti muut elävät ympäriltämme. Siitäpä tulikin mieleeni aiemmin mainitsemani hyttyskato... Taisi ympärillämme ollut surina kuulua lähinnä raatokärpäsisistä.

Saunomista odotellessa pidettiin muistotilaisuus edesmenneille vaelluskengille. Tilaisuudessa pidettiin asianmukaisesti pienehkö muistopuhe ja vaikka ”virrestä veisaamme viis” eräs jäsen päätti yleisön pyynnöstä huolimatta laulaa. Onneksi muisti ei riittänyt kuin kahteen sanaan. Saattoi se kyllä olla biisin nimikin... Juhlayleisön ilmeistä päätellen tilaisuus ei ehkä sittenkään ollut ihan vakavimmasta päästä.

Saunan lauteilla nautittiin ihanista löylyistä ja rentouttavasta lämmöstä. Ahkerat matkanjohtajattaret loivat maukkaan päivällisen. Jälkiruuksi saatiin lettuja, joiden paistaminen tosin täytyi suorittaa sivistyneesti kaasuliedellä kun kotatulilla paistetuista versioista tuli lähinnä läjämallisia raakileita.

Naurua ja puhetta piisasi, mutta siitä huolimatta sanat eivät kaikille riittäneet ja niinpä puheterapeutit ottivat viittomat (lue: huitomat) avuksi, jotta asiat ymmärrettäisiin. Niinpä illan aikana tuli perustettua Ahmatuvan afaatikot rny.(rekisteröimätön yhdistys) ja loppuillasta siihen liitettiin vielä dementikot mukaan. Vihdoin väsymys alkoi hiipiä joukkoon ja tuntui mukavalta nukahtaa – tällä kertaa – hiljaiseen puheensorinaan viimeisten vielä kertoessa koirajuttuja.

Erittäin hyvin nukutun yön jälkeen sunnuntaiaamuna rinkoista nautittiin kaikki syötävissä oleva, siivottiin kämpä ja lähdettiin viimeisen päivän taipaleelle kohti 7,9 km:n päässä olevaa Syötteen luontokeskusta. Koiratuvalla pidettiin luova tauko, jossa johtajattaret höynäyttivät hyväuskoisia kanssasariaan aidoilla hirvi(patsas)havainnoilla. Koiraojalla

suoritettiin reitin tarkistus ja em. yhdistyksen toimitapojen mukaan lähdetään any way ("minne vain", yhdistyksen suomennos).

Kun suunta oli selvä, kengät ja mieli oli kepeä koko porukalla onnistuneen reissun ansiosta. Sen verran oli vielä voimia jäljellä että päätettiin perustaa tulevien vuosien varalle tuotekehittely-yksikkö, jossa suunnittelemme vastaaville reissuille rollaattoria maastovaihteella ja kaikilla tarvittavilla herkuilla. Ammattiemme mukaisesti jokaiselle löytyi tärkeä rooli tuotekehittelyn parissa. Uusi reissukin päätettiin tehdä ensi vuonna, jäsenten ehdotusten mukaisesti, Ruunaan koskelle... tai ainakin Särkänniemen tukkijoelle.

Vielä munkkikahvit luontokeskuksessa ja kaikki hajaantuivat kotimatkan tekoon ympäri

Näin ensikertalaisena voin suositella kaikille uusille gordonistinaisille mukaantuloa naistoimikunnan kokoontumisiin. Reipasta mieltä mukaan!

Terveisin koejäsen, tämän jutun myötä varsinainen...

Uusia seikkaluja odotellen: SEIJA